

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 3

Ở trên lớp, tôi với Lý Tiểu Hoa học chung, đến giờ nghỉ lại tán chuyện, đi dạo trong trường với nhau, tan học thì cùng đi bộ về nhà, mô hình kiểu hai đứa nhỏ vô tư hồn nhiên trong sáng ấy, cuối cùng cũng xuất hiện vấn đề.

“Dạo này, mấy bạn ấy nói, tớ không có thời gian ở chung với mọi người.” Lý Tiểu Hoa lộ vẻ ưu tư, ánh mắt liếc về phía đám kia.

“Mấy bạn ấy”, tất nhiên chỉ là một nhóm con gái trong lớp.

Văn hóa chơi theo nhóm trong trường học không có gì là kỳ quái, nhưng cách lập nhóm của con trai và con gái tương đối khác nhau, hình dung một cách chuẩn xác thì bọn con trai thích “tụ” thành một đám, còn bọn con gái lại thích “dính” chặt với nhau, mà mối liên hệ giữa bọn con gái với nhau cũng chặt chẽ hơn bọn con trai nhiều, nói cho cùng thì con trai cũng không đến nỗi hẹn nhau đi nhà vệ sinh, không xảy ra những chuyện kiểu như chơi thân với nhau lâu rồi, kỳ kinh nguyệt cũng cùng đến một lúc.

“Quái Thú cũng nói thế đấy, nhưng Quái Thú nó rất kiên cường. Ha ha!” Tôi cười cười trả lời.

Về sau, đương nhiên Quái Thú cũng hiểu ra là tôi thích Lý Tiểu Hoa, mặc dù tôi không thể cùng nó đợi xe bus của trường nữa, nhưng nó vẫn rất nghĩa khí cho tôi mượn Tập san Thiếu niên, giờ ăn trưa, nó vẫn gặm bánh nhân thịt với tôi. Quái Thú không phức tạp chút nào, thuần túy là một tên được chế tạo bằng cách trộn protein với truyện tranh vào nhau.

“Khác chứ!” Lý Tiểu Hoa chau mày, viết lên tờ giấy nháp: “Mấy bạn ấy giận tớ lắm, nói tớ không coi trọng mấy bạn ấy, mấy bạn ấy hy vọng sau này tớ không đi với cậu suốt như thế này nữa.”

Tôi xem xong mà tức phát điên.

Mối quan hệ giữa tôi với bọn con gái trong lớp cũng khá là thân thiện, năm lớp Bảy lớp Tám, trong các hoạt động văn nghệ nhân lễ bế giảng, toàn tôi với mười đứa con gái đại diện cho lớp đến hội trường của tỉnh biểu diễn. Mà tôi đã làm lớp phó văn nghệ ba năm nay, mỗi lần có dịp gì cần trang trí lại lớp học, cũng là chúng nó và tôi hợp sức hoàn thành, cả bọn đều rất vui vẻ, vì vậy trong chuyến du lịch trước khi tốt nghiệp, cả đám con trai chỉ có mình tôi mới có thể sang phòng bọn con gái đánh bài cả đêm (chơi bài với Thẩm Giai Nghi phải nói là bị chèn ép cực kỳ, chơi blackjack thì bị ép phải bốc thêm bài, chơi trò tính điểm đỏ[1] thì tôi luôn bị trừ hai điểm, haiz, chơi kiểu gì cũng thua.)

[1] Một trò đánh bài dạng ăn quân, cuối cùng sẽ đếm số điểm dựa trên các quân bài màu đỏ.

Bây giờ chính đám bạn ấy lại bảo Lý Tiểu Hoa đừng chơi với tôi nữa, tôi thực không thể nào hiểu nổi. Có phải chúng ngứa mắt với tôi chuyện gì không?

“Tớ không hiểu.”

“Tóm lại, sau này hết tiết cậu đừng tìm tớ nữa.”

Tôi chau mày, miễn cưỡng chấp nhận, ngoảnh đầu lại trừng mắt với lũ “mấy bạn ấy” kia.

Kỳ thi lên cấp mỗi lúc một gần.

Giữa tôi và Lý Tiểu Hoa mơ hồ hình thành một khoảng cách vô hình, khoảng cách này vừa có gì đó cố tình, lại vừa có chút ngại ngùng, nói chung là rất khó tả, làm tôi không sao hiểu nổi. Chẳng hạn, thuyết phục thế nào Lý Tiểu Hoa cũng không chịu để tôi đặt ảnh chụp tốt nghiệp của hai đứa cạnh nhau, về sau điều này đã trở thành điều nuối tiếc lớn nhất của tôi.

Có hôm tan học, tôi ngồi tại chỗ cùng Quái Thú đọc hết cả tờ Tập san Thiếu niên, Lý Tiểu Hoa vẫn còn đang nói chuyện với bọn con gái kia, tôi nhìn đồng hồ, đã năm giờ rưỡi rồi.

“Đi thôi.” Tôi đeo cặp sách, đi tới bên cạnh Lý Tiểu Hoa, cả bọn con gái đột nhiên im bặt.

“Thôi, hôm nay bố tớ đến đón.” Ánh mắt Lý Tiểu Hoa hơi né tránh.

Tôi hiểu ra. Sau đó chầm chậm đảo mắt nhìn bọn con gái kia.

“Ừm, vậy tớ về trước đây.” Tôi nói, nét mặt không được tự nhiên lắm.

Tôi bất mãn đi với Quái Thú ra chỗ gốc cây đợi chuyến xe bus thứ hai của trường, xem lại tờ Tập san Thiếu niên lần nữa. Quái Thú biết tôi đang cơn bực bội, vậy mà cứ căn vặn tôi và Lý Tiểu Hoa rốt cuộc đã có chuyện gì.

“Chẳng có gì cả, chẳng qua để Lý Tiểu Hoa có thêm thời gian với bạn bè thôi.” Tôi mệt mỏi nhìn bầu trời.

Cuộc tình này thực sự đến quá muộn. Lý Tiểu Hoa sau này không học trường Tinh Thành nữa, cô muốn học trường trung học “ni cô” Chương Hóa, thời gian tôi và cô ở bên nhau rất quý báu, “mấy bạn ấy” dựa vào cái gì mà cướp đoạt đi của tôi như thế?

“Thế thôi à?” Quái Thú nghiêng cổ.

“Thế thôi mà.” Tôi ngáp một cái.

“Haiz, bọn con gái là thế đấy, mà đừng nghĩ ngợi nhiều.” Quái Thú vỗ vỗ vai tôi.

Mày hiểu được bọn con gái à? Tôi trở mắt nhìn Quái Thú, nhưng không nói ra lời.

Có những lúc, nhiều sự quan tâm đúng là rất rẻ tiền, nhưng cũng đều xuất phát từ ý tốt cả. Ý tốt như thế, chẳng lý nào phải nhận về sự châm chọc.

Tình hình sau đó cũng chẳng khá lên chút nào.

Mấy tuần liền, hết giờ học, Lý Tiểu Hoa đều bảo bố đến chở về, thói quen vui vẻ cùng tôi tản bộ về nhà dường như chưa bao giờ tồn tại.

Tôi rất khó chịu, nhưng khi ấy tôi mới mười lăm tuổi rưỡi, chẳng biết nên phản ứng như thế nào.

Cho đến một hôm, bố Lý Tiểu Hoa bận không đến đón được, vậy là tôi nghiêm nhiên cùng cô đi bộ về nhà. Tôi bước đi, trong lòng thầm nhủ “dù thế nào thì cũng chẳng tệ hơn bây giờ được”, đoạn lấy hết dũng khí, nhẹ nhàng đưa tay ra.

Mu bàn tay tôi, run run chạm vào mu bàn tay Lý Tiểu Hoa.

“Đừng nắm tay tớ!”

Lý Tiểu Hoa không nhìn tôi, chỉ cúi gầm mặt xuống.

“Tớ chỉ...” Tôi lắp bắp nói, không khí hình như biến thành acid.

“Đừng nắm tay tớ, xin cậu đấy.”

Lý Tiểu Hoa bước càng lúc càng nhanh.

Đó là hôm mà cuốn kỷ yếu tốt nghiệp phát đến tay mỗi người. Buổi sáng, sau khi làm xong bài kiểm tra ôn tập Toán. Tôi mãi mãi không quên, mảnh giấy kẹp trong bài kiểm tra trao đổi cho nhau, cùng với một chiếc ô bằng trúc nhỏ xinh.

Chữ của Tiểu Hoa.

Hai câu ngắn ngủi trên mảnh giấy giống như một cú đấm trái thẳng vào mũi, rồi thêm vào một cú móc phải đập vỡ xương hàm dưới của vua quyền Anh Mike Tyson. Linh hồn tôi không đợi huấn luyện viên tung khăn trắng đầu hàng, đã văng thẳng ra khỏi óc, bắn tung tóe bầy nhầy.

Tôi không khóc, ít nhất thì cũng không chảy nước mắt tại chỗ.

Lòng tự tôn của tôi xưa nay còn cứng rắn hơn sắt thép, sau khi linh hồn vắng ra bật trở lại, tôi chỉ cảm thấy lửa giận bùng bùng cháy lên.

“Mấy đứa con gái lắm mồm, đi mà bốc cứt ăn với nhau đi.” Tôi nhìn cái ô trúc nhỏ nhắn.

Ngày hôm sau, tôi cắt một quả đầu đinh gần như là cạo trọc đến trường, rồi đổi chỗ với một đứa khác trong lớp, làm đúng theo từng chữ trên mảnh giấy, triệt để tránh xa cô bé không hề mong muốn tiếp tục tiếp xúc với tôi kia.

Giở sách tham khảo ra, tôi không nói không rằng bắt đầu giải đề. Tôi bây giờ, đã được huấn luyện thành một cỗ máy giải đề hiệu suất cực kỳ cao rồi.

“Sao thế? Sao lại cắt đầu đinh?”

Thẩm Giai Nghi cũng đổi chỗ với một đứa khác, từ mé phía sau bên trái cất tiếng hỏi thẳng tôi.

Đã lâu lắm rồi, hai chúng tôi không có duyên ngồi cạnh nhau như trước.

“Cậu cũng ở trong nhóm đấy à?” Tôi ngoảnh lại nhìn, ngữ khí không thân thiện lắm.

“Cái gì chứ?” Thẩm Giai Nghi không hiểu.

“Ừm, tớ nghĩ cậu cũng không vô vị đến thế.” Tôi lại quay đầu lên, tiếp tục giải bài.

Thẩm Giai Nghi thấy tâm trạng tôi khó chịu, thành thử không dám tiếp lời, cũng không dám chau mày chê tôi trẻ con hay cười tôi không dưng nảy nòi đi cắt đầu đinh nữa.

Chỉ là từ hôm sau, Thẩm Giai Nghi liền ngồi cố định ở mé phía sau bên trái tôi, kiên nhẫn chờ đến lúc tâm trạng tôi nguôi ngoai.

Sau đó, trên lưng tôi lại bắt đầu xuất hiện vết mực bút bi.

Nói thực lòng, muốn đợi đến lúc tâm trạng tôi nguôi ngoai thì cũng khá lâu, vì tôi bị bỏ rơi một cách hết sức khó hiểu. Nhưng may mà Thẩm Giai Nghi lại bắt đầu chọc bút vào lưng tôi, buộc tôi phải nghe cô tán chuyện lảng nhãng, mới kéo được tôi ra khỏi thế lực hắc ám của cỗ máy giải đề.

Bữa liên hoan sau lễ tốt nghiệp kết thúc trong tiếng ồn ào khi cả lớp đua nhau trát kem lên mặt Hứa Bác Thuần. Tôi giả vờ hào hứng ném kem trên mặt bánh ga tô, để ý thấy Lý Tiểu Hoa chỉ lặng lẽ ngồi trong một góc nhà ăn, hờ hững nếm nấp món thịt nướng trên miếng sắt như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Có thật là cậu từng thích tớ không?” Tôi lấy làm chán nản.

Trường cho nghỉ học, nhưng các lớp không ai bảo ai đều tự động quay lại trường ôn tập.

Thầy Lại mở cái tủ sắt lúc nào cũng lèn chặt các đề trắc nghiệm, ném từng tập từng tập đề thi xuống dưới bục giảng như kiểu phân phát lương thức của hội Chữ Thập Đỏ ở vùng thiên tai, để bất cứ đứa nào có lòng biến thành nô lệ của kỳ thi lên cấp tùy ý sử dụng. Vậy là, do ảnh hưởng của ý thức lo âu cao độ, trái ngược hẳn với thái độ chán ghét làm bài thường ngày, cả lớp nhao nhao xông lên bục giảng điên cuồng tranh giành các đề thi mẫu, tựa như trong đồng ấy có giấu cả đề thi lên cấp vậy.

Theo tôi, đây căn bản là một dạng bệnh điên có tính kết cấu.

Trở lại trường tự học chuẩn bị cho kỳ thi lên cấp, thời gian tôi buôn chuyện với Thẩm Giai Nghi cũng không ít hơn thời gian dành cho việc đọc đi đọc lại các bài trong sách. Vì tôi biết, điểm mình có thể đạt được sớm đã cao hơn tiêu chuẩn xét nguyện vọng 1 vào trường trung học Chương Hóa rồi, còn Thẩm Giai Nghi thì càng khỏi phải nói, dù đến Đài Bắc thi vào trường nữ trung số 1 Đài Bắc cũng không thành vấn đề.

Mặc dù thế, ý nghĩa của điểm cao điểm thấp chỉ là giẫm đạp người khác dưới chân mình hay là bị người khác giẫm đạp dưới chân mà thôi.

“Giờ có thể nói được chưa? Cậu với Lý Tiểu Hoa làm sao thế?” Thẩm Giai Nghi đột nhiên trở nên trẻ con.

“Tớ thích bạn ấy.” Tôi liếc nhìn Lý Tiểu Hoa phía xa.

Xung quanh Lý Tiểu Hoa lại bị cái đám được gọi là “các bạn ấy” kia vây kín, mấy đứa con gái cầm đầu cầm cổ làm xong đề thi mẫu trên bàn, sau đó đổi cho nhau chữa bài, rồi lại làm một đề thi mới, không biết mệt mỏi, mà mệt mỏi cũng không biết. Tôi nhìn mà thấy lòng dạ rối bời, chỉ muốn đập cho mỗi đứa một phát.

Tôi chậm rãi kể lướt từ đầu chí cuối sự việc, cũng nói cho Thẩm Giai Nghi viết về lời nhắn trên mảnh giấy.

“Tớ nghĩ, nếu cậu ấy đã nói thế, sau kỳ thi lên cấp nhất định sẽ có chuyển biến tốt đấy.” Thẩm Giai Nghi cổ vũ tôi.

“Thật thế không?” Mắt tôi sáng bừng lên.

“Ý của cậu ấy hẳn là thế đấy? Mà cậu cũng đã chọc giận cậu ấy thật đâu, đừng nghĩ ngợi nhiều quá.” Thẩm Giai Nghi cười cười.

“Nói thế cũng đúng, có điều... bạn ấy định học trường nữ trung Chương Hóa mà? Như vậy tớ còn cứu vãn được không?” Tôi chau mày.

“Chuyện đời khó nói lắm, chỉ là học khác trường thôi, có gì to tát đâu. Việc cậu cần làm lúc này là tập trung chuẩn bị thi cử đi, đừng để cậu ấy thất vọng.” Thẩm Giai Nghi lắc nhai như một bà tám chính hiệu.

“Trời ơi Thẩm Giai Nghi, cậu có cách gì mà nói cái kiểu người lớn ấy thuận mồm thế?” Tôi lấy làm tức cười.

“Nếu cậu ấy cảm thấy cậu là một thằng ngốc không chịu nổi cú sốc thì tình hình gay go lắm đấy. Thời buổi này chẳng có đứa con gái nào thích chăm sóc cho loại con trai ngã một lần là không bao giờ gượng dậy nổi đâu...” Thẩm Giai Nghi trừng

mắt lên nhìn tôi, “chỉ làm cho con gái chúng tớ cảm thấy mình giống như bà mẹ già thôi.”

“Nhưng tớ đúng là mẫu người không chịu nổi cú sốc ấy đấy. Mong manh lắm!” Tôi sáng khoái thừa nhận.

“... cậu đúng là đồ trẻ con.” Thẩm Giai Nghi chẳng còn gì để nói.

Kỳ thi lên cấp kết thúc.

Không có gì bất ngờ, tôi thừa hơn bốn mươi điểm so với điểm chuẩn của trường trung học Chương Hóa, bèn lên thẳng phân hiệu cấp III trường Tỉnh Thành cùng mấy đứa Liêu Anh Hoằng, Hứa Bác Thuần, Hứa Chí Chương, Lý Phong Danh, Tạ Minh Hòa, Dương Trạch Vu, Tào Quốc Thắng. Quái Thú thì không tốt lắm, phải chạy đến tận Vân Lâm học trường dạy nghề, về sau, trong ký ức của tôi, nó dần dần biến thành khối protein thích đọc truyện tranh.

“Cậu thông minh thế, học khối Tự nhiên hẳn là thích hợp lắm đấy!” Cô đã từng nói thế.

“Vậy sao?” Tôi ngược nhìn bầu trời.

Thế là, tôi bèn chọn luôn khối Tự nhiên mà mình chẳng thích chút nào. Vì một câu nói ấy của cô.

Còn chủ nhân câu nói ấy, quả nhiên không ở lại trường Tỉnh Thành, mà sang trường nữ trung Chương Hóa, cái trường coi đồng phục đen trắng như totem thờ phụng.

Tôi không bao giờ nói thêm một câu nào với cô bé từng cùng tôi thả bộ về nhà ấy nữa.

Giờ là ngày 1 tháng Bảy năm 2005, trời hơi âm u.

1h54 phút chiều, tôi ngồi trên tàu Tự Cường đi Đài Bắc. Ba tiếng nữa, tôi phải có

mặt ở nhà xuất bản ký một nghìn quyển Thiếu Lâm đệ bát đồng nhân cho hiệu sách trên mạng Kingstone và hệ thống cửa hàng bán lẻ Eliste. Nghe bài “First of May” của BeeGees, tôi thầm nghĩ không khí của bài hát cũ này hẳn rất phù hợp với khoảng thời gian đã qua của mỗi người.

Rất muốn viết thứ gì đó về Tiểu Hoa, đặc biệt là nửa năm nay, vì mẹ tôi bị ốm, tôi gần như ở hẳn Chương Hóa, ngày nào cũng đi qua trước cửa nhà cô theo quán tính.

Đúng thế, chỉ có thể liên tục đi qua trước cửa nhà cô, liên tục dừng bước, rồi lại liên tục đi qua.

Chỉ thế thôi.

Trong cuộc đời Tiểu Hoa, tôi chỉ là một chuỗi những ký hiệu không rõ nghĩa vạch ra bằng bút chì, dùng ngón tay nguệch ngoạc bôi lên.